

[Aage Fogh.]

snarest muligt at søge føling med hinanden for at opnå et forlig. Vi kan i dag konstatere, at resultat er nået på det store område, der vedrører jernindustrien, og det er vi tilfredse med. Jeg vil gerne dertil føje, at jeg håber på, at det andet store område, transportområdet, snarest vil søge selv at få sine forhold bragt i orden.

Jeg vil gerne over for det ærede medlem hr. Ninn-Hansen understrege den simple kendsgerning, at vi her i landet har både strejkeret og lockoutret. Det er de vilkår, vi lever under; det må vi affinde os med. At det kan have visse ubehagelige følger, skal jeg være den sidste til at nægte. Men under disse vilkår tror jeg det vil være rigtigt, at de stridende parter, altså arbejdsgiverne og arbejderne, selv taler sig til rette om deres indbyrdes forhold.

Hvad angår trafikken på Bornholm, vil jeg sige, at jeg var tilfreds med den redegørelse, statsministeren gav. Jeg forstod på det ærede medlem hr. Ib Thyregod, at trafikforholdene ikke helt var blevet, som man kunne ønske, og jeg vil derfor sige, at hvis det skulle vise sig, at der i forbindelse med den etablerede forbindelse til Bornholm foregår ulovlige ting, vil jeg gå ud fra som givet, at de forhold vil blive rettet på normal måde. Jeg kan meget vel understrege det uheldige i, at Bornholm den ene gang efter den anden bliver kastebold mellem stridende parter. Det er vel ikke en sag, vi kan træffe afgørelse om i dag, men jeg tror ærligt talt, vi bør prøve at finde frem til en sådan ordening, at Bornholms amt, der jo er et lige så godt amt som de øvrige danske amter, ikke — jeg havde nær sagt med regelmæssige mellemrum — skal udsættes for de vanskeligheder, som andre danske amter er fri for.

Jeg håber nu på, at vi får arbejdsfred inden for jernområdet, og jeg håber på, at transportfolkene vil tage ved lære af det gode eksempel. Så er der for øvrigt en ting til, jeg håber på, og det er, at både arbejdsgivere og arbejdere vil erkende, efter at de nu har ofret omkring ved en halv milliard kroner på denne arbejdskamp, der ikke kan give nogen af dem væsentlige fordele, at arbejdskampen ikke er det grundlag, man i det moderne Danmark kan føre erhvervslevet videre på, men at der må andre sam-

arbejdsmuligheder til i den kommende tid. Jeg opfordrer derfor så kraftigt som muligt til, at der sluttes forlig imellem parterne, og at man inden for længe tager op til overvejelse, på hvilken måde disse forhold skal lægges til rette, for at man ikke i fremtiden skal se det gentage sig, som vi nu i de sidste 3-4 uger har været vidne til.

Aksel Larsen: Jeg kan ikke undlade at opfylde min simple pligt ved at udtale en tak til forespørgerne, fordi de har stillet den forespørgsel, der debatteres nu. Ganske vist har man lov til at undres over, at folk kan tro, at de kan lave politik eller score points ved den slags aktioner, men for os, som ønsker at få sandheden frem og få den ordentlig belyst i offentligheden, kan det kun være gavnligt og gunstigt, at en forespørgsel som denne stilles, ligesom vi naturligvis kan være tilfredse med, at den debat om konflikten, vi tidligere har haft, blev ført.

Det forbavser mig ikke, at man har benyttet anledningen til ikke blot at tale om det, forespørgslen omfatter, nemlig trafikken på Bornholm, men at man også har søgt at komme til at diskutere konfliktsituationen i almindelighed. Det bliver vel derfor nødvendigt at sige noget herom, selv om det forekommer mig, at Bornholmstrafikken er det væsentlige.

Jeg skal tillade mig herom at sige, at det jo allerede fremgår af den redegørelse, som det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre) er kommet med, og som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen med eminent saglighed og dygtighed undlod at tage hensyn til, at det minsandten ikke er søflokkenes skyld, at trafikken på Bornholm har været og er standset, så der nu kun er trafikforbindelse over søen i form af den såkaldte nødrute med færgen „Freia“. Forholdet er jo det, at Dampskibsselskabet af 1866, som i alt væsentligt har varetaget trafikken på Bornholm, arbejder under forhold, der gør, at det overhovedet ikke har interesser tilfælles med Dansk Dampskibsrederiforening og Dansk Arbejdsgiverforening, men at det alligevel er medlem af Dansk Dampskibsrederiforening og derigennem også af Dansk Arbejdsgiverforening og derfor er konflikt-ramt. Forholdet er endvidere det, at søflokkenes organisationer har været mere end